ARCIBISKUPSTVÍ OLOMOUCKÉ

Směrnice č. 2/2021
Pastorační plán Arcidiecéze olomoucké

Pastorační plán vychází z apoštolského listu Jana Pavla II. Nuovo milenio ineunte.

Posvátný sněm vyjádřil vřelou touhu hlásáním evangelia všemu stvoření osvítit všechny lidi jasem Kristova světla, které září na tváři církve.[1] Proto sv. Jan Pavel II. předložil bez váhání perspektivu, kterou by se měla ubírat pastorační činnost: svatost. Jeho pohled bereme za vlastní, protože jsme přesvědčeni, že křest je opravdovou vstupní branou do Boží svatosti skrze začlenění do Krista a přebývání v jeho Duchu. Proto se nechceme spokojit s polovičatým životem, minimalistickou etikou a povrchní zbožností. Povolání ke svatosti chápeme jako určené pro všechny. Cesty svatosti jsou různé a osobní, ale vždy jde o posvěcování všedního života. Tímto směrem chceme jít spolu s celým křesťanským společenstvím a s křesťanskými rodinami.

Pedagogika svatosti nás vede k umění modlitby, rozvíjení dialogu s Kristem, který nás učiní svými přáteli. *Zůstaňte ve mně a já zůstanu ve vás* (Jan 15,4). Růst této vzájemnosti považujeme za znamení dobré pastorace a cíl jednotlivých programů.

Vrcholem, k němuž směřuje veškerá činnost církve, a zároveň zdrojem, z něhož vyvěrá veškerá její síla, je liturgie.[2] Proto klademe velký důraz zvláště na nedělní mši svatou a na to, abychom celou neděli vnímali jako zvláštní den víry. Účast na mši svaté každou neděli i za ztížených podmínek vidíme jako důležité svědectví vlastní identity.

I když současná společnost ztrácí smysl pro hřích, považujeme za naléhavé zvát věřící k novému objevení Krista, v němž nám Bůh zjevuje své soucitné srdce a skrze něhož nás smiřuje se sebou zvláště ve svátosti smíření.

Čím více současná kultura vede k sebestřednosti, tím více chceme věřícím pomáhat soustředit se na Krista, na němž všechno záleží, vést k častému naslouchání Božímu slovu a k jeho uvádění do života.

Kdo prožil oslovující setkání s Kristem, nemůže si to nechat pro sebe, ale musí o tom hlásat druhým. K tomu chceme vést všechny, kterým se věnujeme, aby se apoštolské nadšení stalo každodenním stylem života jednotlivců i celých společenství, aby se křesťanská zvěst vtělovala do kultury našeho národa. Zvláště chceme zapojit mládež, které jsou nadšení i obětavost blízké, a rodiny, které jsou dnes mimořádně ohrožené.

Náš pastorační plán se zakládá na novém přikázání: *Jak jsem já miloval vás, tak se navzájem milujte i vy.* (Jan 13, 34) Plodem a projevem lásky je společenství, v němž můžeme zakoušet

---

[1] Lumen Gentium 1

[2] Sacrosanctum Concilium 10

Boží přítomnost. *Kde jsou dva nebo tři v mém jménu, tam jsem já uprostřed nich.* (Mt 18, 20) Společenství s Ježíšem uprostřed posvěcuje ty, kdo ho vytvářejí, a ostatním dává příležitost poznat církev a setkat se s Bohem. Spiritualita společenství je základem naší formace a proniká konkrétní iniciativy a programy. Vede ke vzájemné otevřenosti a úsilí o jednotu v tom, co je podstatné, a k hledání souladu ve sporných otázkách.

Všechny pokřtěné a biřmované chceme vést k tomu, aby poznávali a přijímali svou zodpovědnost za život církve, k dobročinnosti a dobrovolnické službě. Pastorace povolání musí vést k zamýšlení nad základními hodnotami a ke schopnosti reagovat na Boží volání ke kněžství či zasvěcenému životu plným darováním sebe sama ve prospěch Božího království, či k rozvinutí povolání vlastního laikům, kteří mají *hledat Boží království tím, že se zabývají časnými věcmi a upravují je podle Boha*[3] a *plnit v církvi i ve světě svůj podíl..., když se snaží evangelizovat a posvěcovat lidi.*[4]

Za důležitý nástroj křesťanské formace budoucích generací považujeme církevní školy, které musí být nejen místy dobrého vzdělání, ale taky dobré formace křesťanského života. Ostatní mládeži nabízíme službu center mládeže a děkanátních kaplanů pro mládež.

Katecheze školní i mimoškolní musí nejen vzdělávat, ale i uvádět do důvěrného přátelství s Kristem, vytváření církevního společenství a života ze svátostí ve shora uvedeném duchu.

Různá sdružení a církví uznaná hnutí ve formách tradičních i nových oceňujeme a vidíme jako nositele životaschopnosti církve. Počítáme s jejich spoluprací a zapojením do budování místní církve.

Pastoraci rodinného života považujeme v době radikální krize rodiny za klíčovou a chceme především výchovou pomáhat křesťanským rodinám, aby vydávaly svědectví, že je možné žít manželství podle Božích záměrů, a z přijaté svátosti manželství uměly čerpat celý život, aby dovedly žít pro děti a samy se zapojily do obrany práv dětí i těch, které se ještě nenarodily. Zvláštní pozornost chceme věnovat přípravě snoubenců a doprovázení mladých manželských párů.

Nadále chceme rozvíjet charitativní i pastorační službu nemocným, starým a sociálně potřebným jako projev víry, která dovede v potřebných vidět samotného Ježíše a ukazovat mu praktickou lásku. Nemyslíme je na potřebné mezi námi, ale i ve vzdálených zemích, kde pomáháme. Lidská nouze se nově objevuje v řadě oblastí jako důsledky zoufalé prázdnoty, závislostí, sociální nespravedlnosti, domácího násilí či osamělosti nebo ztráty morálky. K žádné oblasti nesmíme být lhostejní, i když nejsme schopni problémy vyřešit. Vidíme v nich výzvy k nové „fantazii lásky" a přiblížení se těm, kdo trpí.

Svůj duchovní život žijeme v hmotném světě, a proto myslíme i na pastoraci světa práce, podnikání, vzdělávání a politiky, stejně jako světa kultury, zábavy a sdělovacích prostředků. Odmítáme názory, které považují náboženství za čistě soukromou věc, která se neprojevuje navenek, protože takové pojetí křesťanství nelze sloučit s křesťanskou láskou, logikou vtělení, ani eschatologickým směřováním křesťanství.

Hlásíme se k ochraně přírody ohrožované konzumistickým způsobem života a totálním sobectvím. Správné chování k přírodě i k lidem jako k Božímu dílu vychází z našeho zdravého

---

[3] Lumen gentium 31

[4] Apostolicam actuositatem 2

vztahu k Bohu. Ten musí být silný, abychom se dovedli omezovat. Musí být pravdivý, aby naše víra nebyla jen teorií či pocitem. Opravdové přátelství s Bohem a zdravá zbožnost ponesou praktické plody v uzdravení lidstva i planety.[5]

V řadě farností či rodin žijeme vedle křesťanů jiných církví a církevních společenství. Ježíšovu prosbu *aby všichni jedno byli*, bereme jako úkol, který nás zavazuje i povzbuzuje, jako zdravou výtku naší lenosti a zavřeným srdcím. I když dosažení jednoty může být v daleké budoucnosti, chceme vydávat světu svědectví především vzájemnou láskou a spoluprací.

Plánované činnosti a programy se připravují tak, aby byly v souladu s diecézním pastoračním plánem. Pastorační centra, církevní školy, spolky, Charity i farnosti si vypracují své pastorační plány tak, aby konkretizovaly tento plán na jejich obor či situaci. Každoroční plánování akcí připravují s ohledem na tento i vlastní pastorační plán a také každý rok uzavírají vyhodnocením jeho naplňování.

† Jan Graubner

arcibiskup olomoucký

V Olomouci o První neděli postní

21. 2. 2021

č.j. 1213/2021

ARCIBISKUPSTVÍ OLOMOUCKÉ

[5] Srov. Laudato si